

Kampen for FÆLLESKABET

Fra Esbjerg og Haderslev til Aarhus og København. I alle landsdele arbejdede magistrene for at skabe det stærkest mulige fællesskab under overenskomstforhandlingerne i 2018.

I april sang fagbevægelsen flere morgener løs på Dronning Louises Bro i København. Budskabet: "Ingen kan alt. Alle kan noget. Sammen kan vi det hele".

Tågen havde kastet sig over Esbjergs marker og vandløb, da lockoutvarslerne kom om formiddagen den 7. marts. 120.000 statsansatte ville blive nægtet arbejde, lød meldingen fra kvinden i front for arbejdsgiverne, Sophie Løhde, og senere på dagen fulgte KL og Danske Regioner trop.

Nervekrigen til Danmarkshistoriens potentielt største arbejdskonflikt nærmede sig, og i et lille hjørnekontor på Esbjergs rådhus, lige oven over ostebilen, der solgte "Hyggeost" og "Greve Fedt" på torvet, vakte det absolut ingen overraskelse.

"At man lockouter så hurtigt og voldsomt, viser bare, at staten og KL giver den maks. gas og ikke har

tænkt sig at give forhandlingen en ordentlig chance", sagde Thomas Løkkebø, miljømedarbejder og TR-suppleant, til Magisterbladet.

Han roterede på kontorstolen, hænderne bag nakken. På væggen bag ham hang en kalender med billeder af Putin, der holdt fisk i bar overkrop. Et plasticjuletræ hang lidt med grenene på toppen af en reol, to

rammer sodavand gemt væk på hyl-
derne.

“Det er lidt unfair at forhandle
med nogen, der har monopol. Hvis
de vælger at udnytte det, så er de
overmægtige,” sagde Løkkebø, “og
de har jo besluttet sig for at knække
os på forhånd. Det er ligesom med
lærerne. De står klar med lovindgre-
bet, det tror jeg”.

Men noget var anderledes den-
ne gang. I modsætning til 2013, hvor
kun folkeskolelærerne blev lockout-
et, stod alle fagforbund sammen på
tværs. Én for alle, alle for én.

“Denne gang skal de ikke have lov
til at lammetække en enkelt gruppe,
mens alle andre bare lander den ene
meget beskedne aftale efter den anden”,
som adjunkt Lars Jepsen fra
Københavns Professionshøjskole for-
klarede, da han var mødt frem til et
af de mange konfliktmøder, DM ar-
rangerede under forhandlingerne.

Musketereden var simpel. Ingen
indgår en aftale, medmindre alle
fagforbund har været i reelle for-
handlinger. “Ingen organisation vil
blive efterladt på perronen i de kom-
mende forhandlinger”, lød en pres-
semeddelelse fra Forhandlingsfæl-
lesskabet.

“Vi er bare så trætte af det”

For de magistre, som Magisterbla-
det mødte rundt om i landet, var der
to primære ønsker til indholdet af en
ny overenskomst. Lønstigninger som
i det private og sikring af den betalte
frokostpause.

“Der har været fyringer, fyrin-
ger, fyringer. Der er skåret så me-
get, man tror, det er løgn ... Vil de nu
også byde os det at tage frokostpau-
sen? Hvad bilder man sig ind”, sag-
de den aarhusianske tillidsrepræsen-
tant Joan Uhrenholt og smækkede to
fingre hårdt mod bordpladen, så hå-
ret gyngede.

I Statens It i Ballerup, hvor skri-
vebordene står placeret i pæne, lige
rækker, var tillidsmand Torben Seir
Olsen bekymret for, om hans kol-
leger ville traske over til de priva-
te virksomheder på den anden side
af vejen, hvis ikke lønningerne fik et
nøk opad.

“Folk er ikke rabiater eller griske
eller urealistiske. Men de vil have
en ordentlig lønudvikling, der ligner
den i det private”, sagde han.

Men når alt kom til alt, så handle-
de forhandlingerne ikke så meget om
enkeltsagerne, men om at stå sam-

men i den offentlige sektor, mente
holbækmanden Bo Christensen. Som
magistrenes TR mødtes han jævn-
ligt med tillidsfolk fra samtlige andre
fagforeninger i kommunen i det, de
kaldte Konfliktrådet.

“Jo, der er selvfølgelig musketer-
eden med de tre kardinalpunkter,
man kæmper om, men i virkelighe-
den ligger det jo oven på et tykt lag
af, at nok er nok med alle de bespa-
relser og forringelser, vi har oplevet.
Vi er bare så trætte af det, ikke”.

“Shit ... hvad nu?”

En aften i marts trådte godt 40 ma-
gistre fra professionsuddannelserne i
Kolding, Haderslev og Aabenraa ind i
et svedtungt lokale. Det virkede helt
hyggeligt. Gamle kolleger mødte hin-
anden, snakkede om musik og del-
te anekdoter, grinte efter en lang ar-
bejdsdag. Men under overfladen lå
en morbid grundstemning. Alle sam-
taler, hvor hyggeligt de end startede,
endte uundgåeligt med konfliktsnak.

Det helt store spørgsmål blandt de
fremmødte: Hvordan går en akade-
miker i konflikt?

“Nu er jeg 51, og det er første
gang, jeg skal strejke. Men jeg ved,
at da min kone, som er pædagog,
gik i strejke, fløj de rundt i hele lan-
det med busser og var på barrikader-
ne. Jeg spekulerer: Hvad gør vi?” sag-
de Dorthe Iversen, der arbejder som
projektkonsulent på UC Syd.

“Jeg vil forsøge mit bedste for at
bakke op om det, jeg tror bliver vo-
res største hurdle: at være solidari-
ske på tværs. For vi kommer helt sik-
kert til at blive presset på alle mulige
måder. I privaten, i pressen, på vo-
res profession. Vi skal finde måder
at stå sammen”, svarede den loka-
le TR, Anders Simonsen. Efter mødet
inviterede han alle fremmødte på en
omgang boller i karry på lærerværel-
set. Sådan ser solidaritet også ud.

En enkelt undskyldte sig, hun
skulle hjem at tage vare på familien.
Tillidsrepræsentanten smilede.

“Udskyd det! Det her er vigtigere
end dine børn”.

“Hvis der kommer konflikt, vil der være nogle sår, der skal heles bagefter”

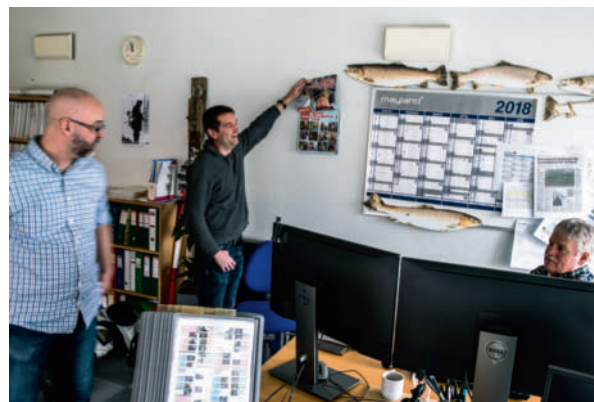
En uges tids senere - lang tid før ma-
gistrene havde nået at indkøbe pro-
testveste og konfliktmerchandise -
stod det klart, at de offentligt ansatte
allerede førte i kampen om den of-
fentlige opinion. 63 procent svarede
i en Gallupundersøgelse foretaget for

“Hvis der kommer konflikt, vil der være nogle sår, der skal
heles bagefter”, sagde TR på Aarhus Universitet Louise Søe.
Ikke alle er i fagforening, og det blev pludselig tydeligt.

**“Hvis det sammenhold
bliver brudt, så er det ...
ja, så bliver det svært at
gå på arbejde”.**

Mette Andersson, arkivar

“Du kan bare skrive, at det handler om rimelighed. Det er det
eneste, vi ønsker”, lød det fra biologerne i Esbjerg Kommune
kort efter statens lockoutvarsel.

“Kan vi miste mere på konflikten, end vi nogensinde kan vinde
ved en aftale?” lød et spørgsmål til et af DM's første arbejds-
pladsmøder i Haderslev.

»

» Magisterbladet, at de efter strejke- og lockoutvarslerne havde “mest sympati” for lønmodtagerne.

Opbakningen viste sig også ved, at antallet af nye medlemmer i Dansk Magisterforening blev fordoblet i første kvartal af 2018 i forhold til året før. Men på de enkelte arbejdspladser begyndte der også at vise sig sprækker i fællesskabet.

“Jeg har da haft flere snakke med folk, som har travlt med at argumentere for, hvorfor de står udenfor”, bemærkede Anders Moestrup midt i marts til et møde med sin TR-kollega Louise Bornemann Søe. 20 procent af AC’erne på Aarhus Universitet er ikke medlem af en forhandlingsberettiget organisation, vurderede han dengang.

Louise lænede hovedet bagover, det lange hår samlet i en gyngende knude.

“Vi tænker jo normalt på hinanden som kolleger i et stærkt fællesskab. Men nu er man pludselig blevet opmærksom på, at der er nogle, som står udenfor. Og det er ubehageligt for alle parter. Hvis der kommer konflikt, vil der være nogle sår, der skal heles bagefter”, sagde hun.

“Det handler om at være mange, det handler om at møde op”

Det var, som om fagbevægelsens ild for alvor blev tændt, da 10.000 tilidsrepræsentanter senere blev stuvet sammen i en messehal i Fredericia, Danmarkshistoriens største stormøde af sin slags.

“Det handler om at være mange, det handler om at møde op”, forklarede Trine Binding, TR i Rødovre Kommune, der blev fragtet dertil i en af DM’s busser.

Udenfor passerede sumpede marker, klumper af sne gled over ruderne som skovsnegle på glas. Hun hev telefonen frem og tog et billede af kollegerne, mens termokander og mælkepulver cirkulerede, og smed med det samme billedet på Facebook.

“Når man nogle gange i TV Avisen ser, at 100 mennesker har protesteret mod et eller andet på Christiansborg ... det ser bare forkølet ud. Det er derfor, det er så vigtigt at synliggøre, at vi alle står sammen, og at der er rigtig, rigtig mange af os”, sagde hun.

Da marts fødte april, var der faglige arrangementer overalt i landet. Daglig morgensang ved cykelstierne,

fakkelloptog i gaderne, fotostorme på de sociale medier. Til en faglig fretdagsbar i Toga Vin og Ølstue opdagede Lea Friedberg, formand for DM Studerende, hvordan konflikten åbnede for ny mobilisering.

“Når du er midt i det - står med de røde faner og kæmper for nogle krav, der er sindssygt vigtige - så mærker du på egen krop, hvad meningen med fællesskabet er ... Derfor er OK 18 fagbevægelsens største mulighed for at engagere de unge”, sagde Friedberg.

Slutspillet: Sudden death eller ...?

Den 28. marts udsatte forligsmanden de varslede konflikter i 14 dage, og da de var gået, gjorde hun det igen. Mens forhandlerne så stadig mere udmattede ud, når de i forligsmandens kløer dag på dag trådte ind til nye forhandlinger, virkede fagbevægelsens menige medlemmer mere og mere energiske.

To lige rækker af røde faner blev rejst og holdt oppe døgnet rundt foran den store træport til forligsinstitutionen, og der blev jævnlige indkaldt til store demonstrationer, der kunne blive så intense, at den tætte menneskemængde bølgede frem og tilbage som i et mosh pit til en heavy metal koncert i en nordnorsk havneby.

Det var en sådan demonstration, 38-årige Mette Andersson mødte op til, da hun 17. april fleksede ud fra sit job som arkivar på Rigsarkivet og stemplede ind til kampråb og fælleshop. I den ene hånd havde Mette Andersson et papskilt med #enløsningforalle skrevet med skarpe streger. For hende ikke bare en støtte til fagbevægelsens forhandlere, men også en løftet pegefinger.

“Jeg er her for at støtte op om vores forhandlere - men også for at minde dem om, at vi er mange - rigtig mange - der står bag musketererden. Som ønsker, at de holder fast og står sammen”, sagde hun.

“Hvis det sammenhold bliver brudt, så er det ... ja, så bliver det svært at gå på arbejde”.

En uge senere, natten til en regnfuld 25. april, blev den første aftale indgået i forligsinstitutionen. En aftale, der med Dennis Kristensen i spidsen var indgået udelukkende på vegne af de regionalt ansatte i LO-forbund. ■

Kampen om den offentlige opinion foregik i høj grad på de sociale medier - blandt andet med aktionen 5 i 12, hvor offentligt ansatte uploadede fotos til sociale medier - her KU's ansatte.

“Denne gang skal de ikke have lov til at lammetæske en enkelt gruppe”.

Lars Jepsen, adjunkt

Jo mere udmattede forhandlerne blev i forligsmandens kløer, des mere energi fik demonstranterne ude foran.

“Der er brug for os alle - hvad end vi er hænder eller smøremiddel i den offentlige sektor”, sagde Bo Christensen, magistrernes TR i Holbæk Kommune.